

írnia nevét. Fellapozott egy üres oldalt és saját méltóságának teljes tudatában, amely érzés sosem hagyta el, minden sietség nélkül, nagy, gyerekes betűivel kirajzolta nevét az egész lapra: „Fjedotov“, majd becsukta a könyvet és átadta a föltőtollat az öregnek.

— Fjedotov! — hallatszott kívülről az egyik katona hangja, aki végre felkapaszkodott a hegyre.

— Itt vagyok! — mondta Fjedotov és kiment a boltozat alól a szabadba.

Szabad kilátás nyílt előtte ötven kilométerre, mind a négy égtáj felé.

Keleten végnélküli erdők terültek el.

Délen Szerbia őszi dombjai sárgállottak.

Északon szürke szalagként ki-gyózott a szilaj Duna.

Nyugaton feküdt az erdők és parkok hervadó zöldje közt fehérlő Belgrád, amely még nem szabadult fel és fölötte az első lövések füstje gomolygott.

A tölgyfaállványon, az Ismeretlen Katona sírjának boltozata alatt pedig ott feküdt a díszvendégek könyve, amelyben utolsónak ott állott Fjedotov szovjet katona erős kézzel írott neve, aki Kosztromában született, a Volgáig vonult vissza és most innen néz lefelé, Belgrádra, ahová háromezer verszet tett meg, hogy felszabadítsa.

Fordította Gellért György

Erzelmes sírfelirat

Berda József verse

Egyetlen ember nyugszik csak itt, ki csúnyaságában is a szépség hitvese volt. Mindenkit szeretett s meg is bántott olykor, mert úgy született ő is, mint a többi gyarló, földi teremtmény, hogy végül meghalni legyen kénytelen, bizonyosságot téve arról, mint végezte el a maga dolgát, mikor még lobogott benne a milliógöckerű élet, mely a legyőzhetetlen halálból fogan.